

PAVEL MRÁZEK

TEXT: ROMAN JIREŠ (ČTK)

Pražský rodák Pavel Mrázek podlehl kouzlu čtyř strun během studia na gymnáziu, poté prošel formacemi Božská Těla, Koma a Dorota B.B. Od roku 1999 patří mezi zakládající členy kapely Monkey Business, která před dvěma lety vydala své jedenácté album *Když múzy mlčí*, první nazpívané v češtině. Na většině textů se přitom výrazně podílel právě baskytarista Mrázek.

Foto: Roman Černý

Politických textů
v Monkey Business
bych klidně uvítal více

Člověk by čekal, že na rozhovor dorazíš ze zkušebny, ale ty jsi přišel z práce. Čím si přivyděláváš?

Živím se manuálně, výškové práce na střechách, ale nejsem horolezec, který visí na laně. Jsem „pozemák“. Baví mě to, vyčistím si při tom hlavu. Pro psaní textů je dobré být mezi lidmi a pozorovat je. Jedná se o lepší inspiraci než sedět zalezlý doma a sbírat informace na internetu. Je důležité potkávat se s lidmi mimo svoji sociální bublinu. Když byly naše děti malé, zůstali jsme s manželkou dlouho doma. Patnáct let jsem byl na volné noze a chtěl jsem vypadnout z baráku.

Jsem otevřený všemu, akorát mě to musí bavit.

Jak ses dostal právě k baskytaře?

Jako skoro každého mě od malička zajímala kytara. Od šesti let jsem hrál na španělku, ze které mě bolely prsty. Když jsem po čase u kámoše vyzkoušel hru na elektrickou kytaru, bylo to něco úplně jiného. Učili jsme se na Katapultu, *Dvě růže krepový* a tak. Co byla moje opravdu první a stěžejní deska, si nepamatuju přesně, ale strašně na mě zapůsobil Abraxas s albem *Box*. K base jsem se dostal až na gymnáziu, to už jsem neposlouchal Katapult, sjížděli jsme Hudbu Praha, starý Žentoury a Dr. Maxe, kde hrál i Roman, a byla to tehdy jedna z nejlepších kapel, která to bohužel zabalila.

Já jsem tě poprvé zaznamenal v roce 1994 v kapele Dorota B.B. na desce *Santa Puelo*, kterou produkoval právě Roman Holý. Proč tahle nadějně rozjetá parta po prvním albu skončila?

Odešel zpěvák Viktor Dyk a tím se to rozpadlo. My jsme směřovali do funku a taneční hudby a on chtěl zpívat bigbít. Teď je v Lucii s Robertem Kodymem a P.B.CH, které jsem objevil v kapele Omnibus. Tenkrát ještě hráli něco jiného než dnes, takovou industriální osmdesátkovou

novou vlnu, a Robert vystupoval s patkou v bílý košili.

České texty u Monkey Business jsou pro mnohé překvapením, stejně jako tvé autorství. Texty ses rozhodl psát až nyní?

Já už jsem se předtím podílel na anglických textech pro Monkey Business. S Romanem Holým a Matějem Rupperem jsme vymýšleli témata a Vráta Šlapák to zpracovával, byla to společná práce. U nás je to tak, že Roman i Tereza Černochová jsou dobří textaři, já jsem

Foto: Roman Černý

něco jako hlavní textař, ale je nás na to víc. Napišu třeba refrén, Roman jednu sloku, Tereza druhou a nějak to dáme dohromady.

Jak vlastně došlo k vašemu přechodu k českým textům?

Roman z pozice kapelníka striktně řekl, že to musíme někam posunout a texty budou v češtině. Tak jsem začal psát česky.

Roman Holý v rozhovorech zdůrazňuje, že čeština pro Monkey Business, kteří dosud zpívali anglicky, není jednorázovou záležitostí, ale novou cestou.

Jasně, já pořád píšu věci v češtině. Už jsem Romanovi poslal asi jedenáct dalších věcí, pořád něco smolím, on je při

Roman z pozice kapelníka striktně řekl, že to musíme někam posunout a texty budou v češtině. Tak jsem začal psát česky.

skládání hrozně rychlý, uvidíme, co s tím bude. Když ale napíše text někdo jiný, budu s tím v pohodě. Pro mě je psaní básniček takový druh meditace a nemám ambice být výhradní textař. Jsem otevřený všemu, akorát mě to musí bavit.

Jaký byl tvůj první český text pro Monkey Business?

Možná *Ciao! Ciao! Ciao!* My v kapele jedeme ve starých italských filmech, jako jsou ty s účetním Fantozzim. Vyrůstali jsme na filmech jako *Nová strašidla* nebo *Moji přátelé II*. Jsou to drsné komedie se syrovým humorem, se kterým by dnes asi autoři už měli problém. Je to hodně o krutém životě, ze kterého si dělájí srandu.

Určitě je těžké psát vztahové texty tak, aby ses vyhnul patosu a kýči. Myslím, že ve skladbě *Dva na kolejích* se ti to povedlo.

My máme rádi Vratislava Blažka a jeho film *Dáma na kolejích*. Blažek je dnes zapomenutý scenárista a textař, který napsal spoustu skvělých scénářů i textů, třeba k filmům *Starci na chmelu* nebo *Světáci*. Já jsem vyplodil o *Dámě na kolejích* básničku a z toho vznikl text, který je pro mě poctou Blažkovi. Vztahové téma je věčné, je logické, že se mu

Monkey Business, foto: Roman Černý

Monkey Business, foto: Roman Černý

Foto: Roman Černý

Monkey Business, foto: Tomáš Třeštílk, 2026

Bereme přirozenou vůdčí funkci Romana, který to všechno táhne dopředu a má pořád skvělé muzikantské nápady.

všichni věnují, ale je dobré klasický rozpad vztahu spojnout někým jinam.

Co píseň *Prima rozvod*, je v tom nějaká osobní zkušenost?

To je Romanovo téma, on s tím má zkušenost. Přišel s názvem a já dodal ta střeva. Obecně mám rád ironii, nesnáším patos a citové vydírání, lepší je to takhle nějak shodit. Rozvod je vždycky špatná zkušenost, ale když nejde o život, je to legrace.

Zcela jiné téma představuje pecka *Homo sovietikus*.

Je to moje reflexe bolševika, která se přenáší i do naší doby. Já už se nemůžu dívat ani na filmy z 80. let, jak mě rozčiluje ta seď v době mého mládí, kdy jsem si začal uvědomovat tu nudu a hnus nesvobody, pocit z toho, že jsou zavřený hranice nebo že člověk nedostane devizový příslib. To jsou ty ljušiny, který jsem pozoroval a říkal si, že nikdy nikam nepoletím. Vždyť já byl u moře poprvé ve čtrnácti

letech. Ty bolševické ksichty, které mávaly z tribun při prvomájových průvodech, z nás dělaly kretény. *Homo sovietikus* je politická písnička stejně jako třeba *Bad Time for Gentlemen*. Klidně bych té politiky dal do Monkey Business ještě více. Člověk má zpívat o tom, co má v makovici. Když mě něco štve, tak to do textu dám.

Pestrost témat rozšiřuje i skladba *A kde je problém?*, taková trochu zpověď ateisty...

Je to vyloženě protináboženský text namířený proti fundamentální víře a lidem, kteří dělají jenom neplechu ve jménu dobra.

Trochu váhám nad písní *Léto je zpátky. Je, nebo není to určitá parodie?*

Není. Je to zachycení pocitu, že jsme spolu, chlastáme pivo, hrajeme a je nám dobře. Je to vážně myšlený text o kamarádství, o tom, jak kapela funguje a že si pořád máme co říct, což není běžné.

Kapely se rozpadají z různých důvodů, nejčastěji o sebe křešou ega. A my si vážíme, že jsme stále ve stejné sestavě pohromadě, každý si uvědomuje svoji úlohu a nemáme v povaze chodit do konfliktů.

To je zvláštní, protože jste kapela silných osobností.

Bereme přirozenou vůdčí funkci Romana, který to všechno táhne dopředu a má pořád skvělé muzikantské nápady. S bubeníkem Martinem Houdkem spolu hrajeme skoro čtyřicet let a on to má stejně jako já. Jsme takoví služebníci kapely. Klávesista Ondřej Brousek hraje skvělá sóla a o nás zase ví, že hrajeme jednoduše a rovně.

Říká se, že kapelu dokážou rozložit holky. Mám pocit, že vy jste s Tonyou Graves a nyní Terezou Černochovou měli štěstí.

To určitě. Tonya nás označovala za „fucking boys' club“, něco jako starý spolehlivý manžel na pohovce, a chtěla větší

vzruch. Ale rozloučili jsme se v dobrém, jsme v kontaktu a pohodě. Tereza se jako obrovská fanynka J.A.R. dlouho znala s Romanem, který jí také produkoval její sólovou desku. Je to skvělá zpěvačka a holka. Zapadla bez problémů.

Zahraničním hostem vaší novinky je zpěvák a trombonista Ashley Slater z londýnské kapely Freak Power. Ve skladbě *Ciao! Ciao! Ciao!* zase hostuje zpěvák Petr Spálený. Kdo hosty na vaše desky vybírá?

To je hlavně věc Romana, ten má nápady na hosty. Ashley je výborný chlapík, starý kamarád a je podle mě dost nedoceněný. Je chytrý, má jedinečný hlas, napíše text, zpěvovou linku, dá sólo na trombón... Stejně jako miláček Glenn Hughes, který se podílel na našem starším albu *Twilight of Jesters?* A je pořád s kapelou ve spojení. Byli jsme za ním i v Americe. Je to geniální zpěvák, basák, zažil všechno a všechny, bydlel třeba

jeden čas s Davidem Bowiem a v předání mu visí plakát s hitparádou, ve které je deska *Burn* od Deep Purple na prvním místě. To jsou dějiny kultury. A co se týká Petra Spáleného, jeho brumlavý zpěv a hit *Plakalo baby* se mi dostal do hlavy, už když jsem byl malý. Máme ještě spoustu lidí, které bychom chtěli pozvat, ale když na to přijde, vystačíme si i sami.

Nejvíce vidět jsi jako baskytarista. Na jakou basu teď hraješ?

Hrál jsem na různé nástroje. Na ideální bigbítovou basu Fender Precision Sunburst jsem odehrál celou Dorotu. Potom jsem si pořídil GL, na tu jsem nahrával první desku s Monkey Business. K padesátinám jsem od kapely dostal Stingraye v barvě burgundy red. Nemám rád takové ty dřevěné a hnědé baskytary, mám rád barevné, aby to na pódiu trochu vypadalo. K tomu jsem si ještě pořídil ve stejné barvě pětku Sire Marcus Miller. Miluju marnivost.

Co nějaké domácí hráčské vzory? Když jsi mluvil o Abraxas, tak asi Michal Dittrich...

Na tom jsem začínal, na basu jsem jel *Box* a *Maněž*, to jsou studnice basových superfigur, také Pražský výběr, ale ten je hrozně těžký, drtím ho doma pořád, jsou to vlastně etudy na basu. Michal Pavlíček je opravdu mistr. Skvělé věci má i Milan Broum, třeba v *Roboti už jdou*, *Sprcha*, *Ten den* nebo *Manekýny*, pak je tady stará garda, nabušený Jiří Veselý nebo Vladimír Guma Kulhánek.

Ještě bych se vrátil k albu *Když múzy mlčí. S jakým ohlasem se setkávají české texty na vašich koncertech?*

Myslím, že je to v pohodě. My hrajeme pořád starší věci a novinky lidé berou dobře. Zpívají si je s námi a myslím, že kvitují, že jim rozumí. ●